

Arrest

nr. 210 727 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten en tot de Habarhawal subclan van Isaaq te behoren. U bent in 1958 geboren te Quartier 3 in de hoofdstad van Djibouti. Sinds 1983 woonde u in de Sheikh Muse wijk, in het district Balbala. U heeft geen onderwijs genoten. Uw zoon L. (CGVS X), geboren in 1983, had problemen met de Djiboutiaanse overheid omwille van zijn politiek engagement en verliet Djibouti in februari 2015. 25 maart 2015 kwam uw zoon L. in België aan en 26 maart 2015 vroeg hij asiel aan bij de Belgische asielinstanties. 9 februari 2016 werd hij erkend als vluchteling. Ook in België bleef uw zoon politiek actief. Na zijn vertrek uit Djibouti werd u door de Djiboutiaanse overheid aangespoord uw zoon L. te zoeken in Ethiopië.

26 maart 2015 verliet u Djibouti om op zoek te gaan naar uw zoon en 5 april 2015 keerde u tevergeefs terug naar Djibouti. Op 7 april 2015 werd u door de Djiboutiaanse autoriteiten gearresteerd en naar arrondissement vijf gebracht waar u gedurende 48 uur opgesloten zat. Door de tussenkomst van de chef van de wijk werd u vrijgelaten. U werd een tweede maal gearresteerd op 21 december 2015 en gedurende drie dagen opgesloten te Nagaad. 21 december 2015 vond er een samenkomst van clanleden van Younis Muse plaats. Rond 14.00 in de namiddag werd u door F. (CGVS X) op de hoogte gebracht dat haar moeder, K. –de tweede vrouw van uw echtgenoot- om het leven was gekomen. U haastte zich naar de plaats van de bijeenkomst en werd samen met andere aanwezigen gearresteerd. Door tussenkomst van de clan Younis Muse werd u na drie dagen gevangenschap vrij gelaten. U werd een derde keer gearresteerd op 8 november 2016, twee dagen na de gebeurtenissen waarbij uw zoon L. in België ernstig werd verminkt. De overheid arresteerde u omdat ze niet teveel commotie wilde rond de gebeurtenissen en er werd u benadrukt niet te gaan verkondigen dat L.'s verwondingen veroorzaakt werden door de Djiboutiaanse overheid. Na 24 uur opsluiting werd u na een tussenkomst van de chef van de wijk vrijgelaten. Vervolgens verliet u samen met uw echtgenoot Djibouti op 7 december 2016 en kwam u via Addis Abeba, Ethiopië en via Frankrijk op 8 december 2016 in België aan. U reisde met uw eigen paspoort en met een Schengen visum. 12 januari 2017 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een originele identiteitskaart op naam van S.N.B., een originele boarding kaart, een kopie van een identiteitskaart op naam van S.N.B., een kopie van een identiteitskaart op naam van S.M.H., een kopie van extrait d'acte de naissance op naam van L.M.H., een originele huwelijksakte, een originele brief van Dr. Viel (dd. 15/11/2016), uittreksels van Facebookpagina's van L.M. en een origineel paspoort (13RE85529) op naam van S.N.D..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) **onvoldoende elementen naar voor heeft gebracht, waaruit moet blijken dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

Er moet ten eerste opgemerkt worden dat er **enkele tegenstrijdigheden** zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat u een eerste maal werd gearresteerd op 7 april 2015 en u gedurende 48 uur vastgehouden werd ten gevolge van de vlucht van uw zoon. U werd vrijgelaten dankzij de tussenkomst van een oudere van uw wijk (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) verklaart u in eerste instantie vrij te zijn gelaten door de tussenkomst van de chef van de wijk (zie gehoorverslag CGVS, p.27). Verder tijdens het gehoor op het CGVS echter - wanneer u gevraagd wordt wat er gedurende de 48 uur gevangenschap gebeurde - , verklaart u dat u telkens werd ondervraagd en u –nadat ze uw verklaringen naast elkaar hadden gelegd en tot de conclusie waren gekomen dat ze overeenstemden- werd vrijgelaten. U gevraagd of er nog een andere reden was dat u werd vrijgelaten, verklaart u –in overeenstemming met uw eerdere verklaringen- een document te hebben moeten ondertekenen waarin stond dat indien de overheid zou ontdekken dat u uw zoon wel zag in Ethiopië, ze [de overheid] alles zouden kunnen doen wat ze willen (zie gehoorverslag CGVS, p. 30-31). Van de tussenkomst van een oudere (ouderen) is niet langer sprake. U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen namelijk dat een oudere van de wijk was tussengekomen en u dankzij die tussenkomst werd vrijgelaten, verklaart u dat het was toen L. mishandeld werd in België dat die persoon u heeft vrijgelaten. U nogmaals geconfronteerd dat u in het kader van uw eerste interview –en tevens ook bij uw aanvankelijke verklaringen op het CGVS-stelde dat u werd vrijgelaten door de tussenkomst van een oudere in de wijk, verklaart u het vergeten te zijn van de mannen van de wijk (zie gehoorverslag CGVS, p.31), wat toch enigszins **tot de verbeelding spreekt**. Ook heeft u het plotseling over meerdere personen terwijl u initieel slechts naar één persoon, namelijk de chef van de wijk (chef quartier) verwees.

Ook met betrekking tot uw derde arrestatie is er een **frappante tegenstrijdigheid** op te merken. U verklaart tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie dat de politie ter plaatse [naar uw huis] kwam en u, uw man en –na verduidelijking – uw zoon Ab. en uw schoonzoon A.A.B. werden meegenomen nadat uw zoon L. op 6 november 2016 ernstig werd verminkt in België. U gevraagd of uw echtgenoot, Ab. en A.A.B. werden meegenomen, antwoordt u 'en Li.Ah., dat is mijn neef. Wij zaten binnen. Mijn hele familie' (zie gehoorverslag CGVS, p.27). U voegt toe dat elke persoon afzonderlijk werd ondervraagd. Verder in het gehoor wanneer verder wordt ingegaan op die gebeurtenis, verklaart u dat er een auto voor de woning halt hield en er werd gevraagd naar de ouders van L. en er toen werd gezegd dat de vader niet aanwezig was en hij bij de andere vrouw was (zie gehoorverslag CGVS, p.35).

Het spreekt tot de verbeelding dat u in eerste instantie bevestigt dat uw echtgenoot werd meegenomen terwijl u nadien stelt dat hij niet eens aanwezig was op het tijdstip van uw arrestatie. Ook verder benadrukt u dat uw echtgenoot slechts één keer werd gearresteerd, namelijk nadat hij terugkeerde vanuit België. Uw stiefdochter F. – die erkend werd omwille van de vrees voor vrouwelijke genitale verminking van haar dochter – legt hieromtrent echter afwijkende verklaringen af namelijk dat er op 8 november 2016 een samenscholing plaatsvond in Balbala waar de ouders van L. wonen wanneer de politie het huis binnenkwam en iedereen die aanwezig was, arresteerde, waaronder zichzelf (zie administratief dossier, blauwe map, gehoorverslag F. dd. 12/9/2017, p. 14), waaruit blijkt dat nog meerdere personen werden gearresteerd.

U verklaart bovendien tussen april 2014 en november 2016 niet gearresteerd te zijn geweest door de Djiboutiaanse overheid omwille van het politieke engagement van uw zoon L.. U verklaart dat de overheid wel telkens naar jullie toe kwam wanneer L. iets op Facebook had gezet en jullie werd gevraagd om met jullie zoon te praten (zie gehoorverslag CGVS, p. 36), wat **bezwaarlijk kan worden gecategoriseerd als vervolging of ernstige schade**. Doorheen het gehoor op het CGVS verklaart u verscheidene malen onderdrukt te zijn geweest door de Djiboutiaanse overheid omwille van het politieke engagement van uw zoon L. (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Zo haalt u aan dat uw echtgenoot werd weggestuurd van zijn werk (zie gehoorverslag CGVS, p.7) en dat de hut waarin u woonde soms werd weggehaald. U gevraagd hier meer duiding over te geven, laat u na een concreet antwoord te geven en verklaart u tot tweemaal toe onderdrukt te zijn geweest door de overheid, en dat uw echtgenoot ontslagen werd op zijn werk. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw echtgenoot slechts na zijn tweede bezoek aan België in mei 2017 ontslagen zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). L. zijn politiek engagement in Djibouti vormde klaarblijkelijk geen probleem voor het uitoefenen van uw man zijn job bij een internationale organisaties zoals UNDP. Bovendien kan u zijn ontslag geenszins staven en zijn het louter beweringen. Uw echtgenoot kon even goed op pensioen zijn gegaan daar hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt (zie administratief dossier). U gevraagd of L. zijn politieke betrokkenheid een impact had op jullie leven toen hij nog in Djibouti was, en indien dat het geval was, welke impact, verklaart u geen baan bij de overheid te hebben kunnen krijgen en dat jullie constant werden onderdrukt (zie gehoorverslag CGVS, p.20), wat geenszins concreet is. U gevraagd hoe die onderdrukking zich uitte, antwoordt u lastig te zijn gevallen door de clanleden van de president die in jullie wijk woonden, bijvoorbeeld door het gooien van stenen op jullie huis. Dit betreft echter geen onderdrukking vanwege de overheid die u bij terugkeer verklaart te vrezen. Bovendien sluiten uw verklaringen hieromtrent niet aan bij uw verklaringen omtrent de job van uw echtgenoot en de erg prestigieuze job van uw (stief)schoonzoon A.A.B. als rechter (zie administratief dossier, gehoorverslag F., p. 4).

Wat betreft uw vrees voor vervolging bij terugkeer in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming, moet bovendien en **niet in het allerminst worden benadrukt dat wanneer u wordt gevraagd of het bij uw komst naar België in december 2016 uw bedoeling was om hier te blijven of om uw zoon te bezoeken, u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart in eerste instantie uw zoon te hebben willen zien en dat u –nadat u hem had gezien en u besepte dat hij u en u hem nodig had – besloot bij hem te blijven** (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Hieruit blijkt dat u Djibouti in december 2016 niet heeft verlaten ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade. Ook wanneer wordt gevraagd vanaf welk moment u uw reis naar België begon te plannen en wat met andere woorden de concrete aanleiding was, antwoordt u dat uw zoon geslagen en opgenomen werd (zie gehoorverslag CGVS, p.26). Hiermee bevestigt u nogmaals dat **de arrestaties die u in uw land van herkomst zou hebben ondergaan voor u geen directe aanleiding vormden om het land te verlaten**, wat het gebrek aan gewichtigheid ervan nogmaals in de verf zet. Hierbij moet opgemerkt dat uw zoon L. ondertussen gehuwd is en de hulp van zijn moeder die u zo onmisbaar acht, niet langer noodzakelijk is (zie administratief dossier). U bij de DVZ gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst en wat u denkt dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren, verklaarde u te vrezen gedood te worden door de overheid alsook te vrezen voor de veiligheid van uw kinderen (zie vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Tijdens het gehoor op het CGVS maakt u echter geen gewag van een nakende dood bij terugkeer naar Djibouti en verklaart u sowieso gearresteerd te zullen worden bij terugkeer en dat uw terugkeer ook een impact zou hebben op uw kinderen. U voegt toe dat de overheid alles zou kunnen doen wat ze willen zonder te specificeren wat u hiermee juist bedoelt (zie gehoorverslag CGVS, p.28). **U kan bijgevolg niet concretiseren wat u juist te wachten zou staan bij een eventuele terugkeer naar Djibouti.**

Wat uw vrees voor vervolging, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, bij terugkeer verder ondermijnt is het gegeven dat u Djibouti reeds eerder verliet namelijk van 17 juni 2016 tot oktober 2016 om op vakantie te gaan naar Hargeisa en u zowel bij het verlaten van Djibouti als bij uw terugkeer naar Djibouti geen problemen heeft ondervonden met de Djiboutiaanse overheid.

Ook slaagde u erin uw paspoort in 2014 te vernieuwen terwijl uw zoon toen reeds politiek actief was in Djibouti. U verklaart dat ze het enkel hebben verlengd maar dat uw kinderen Ab., Ay. en Ru. geen paspoort konden verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.22). U verklaart dat jullie paspoorten in eerste instantie af werden genomen, doch jullie ze via via terug hebben kunnen krijgen om naar België te reizen (zie gehoorverslag CGVS, p. 25) wat dan toch weer op de goodwill van de autoriteiten wijst. Ook spreekt het ten zeerste tot de verbeelding dat uw echtgenoot voor jullie vertrek naar België in december 2016 een verklaring moest ondertekenen dat hij terug zou keren naar Djibouti en indien hij niet terug zou keren, hij problemen zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15-16), terwijl u zulke verklaring niet hoefde te ondertekenen. Ook bij zijn tweede bezoek aan België moest uw echtgenoot zulk een verklaring ondertekenen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U gevraagd hoe het komt dat uw echtgenoot aangespoord werd om terug te keren, en u niet, antwoordt u dat u niet werkt en dat het bovendien meestal de man is die onder druk wordt gezet en bijgevolg de man verantwoordelijk is in Afrika (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U voegt toe dat uw man bij zijn tweede bezoek aan België wel werd gezegd dat hij u moest terughalen, wat louter beweringen zijn die u geenszins weet te staven. Dat uw man Djibouti tweemaal kon verlaten, en vervolgens tweemaal kon terugkeren en slechts de tweede keer volgens uw verklaringen gearresteerd zou zijn geweest, en zijn job zou zijn verloren, **verwondert en doet vraagtekens plaatsen bij uw vrees voor vervolging bij terugkeer**. Dat uw echtgenoot bovendien gedurende 8 jaar bij het United Nations Development Programme (UNDP) (zie gehoorverslag CGVS, p.15) zou hebben gewerkt terwijl zijn zoon politiek actief was, verschillende malen werd gearresteerd, ernstig werd verminkt, zijn vrouw driemaal –waarvan tweemaal ten gevolge van het politieke engagement van zijn zoon- gearresteerd werd, het land verliet, zijn dochter F. verschillende malen aan werd gehouden en het land verliet, en pas zijn werk zou hebben verloren nadat hij zelf tweemaal naar België kwam, **spreekt tot de verbeelding**. Ook dat uw echtgenoot pas na zijn tweede bezoek aan België voor een eerste keer werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 38) , verwondert, eens te meer daar hij –en niet u- de persoon was die aangespoord werd terug te keren naar Djibouti, en u zelf de verantwoordelijkheid van de man in Afrika benadrukt. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw man er de allereerste keer niet was, en u bijgevolg werd meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 37) wat niet verklaart waarom uw echtgenoot niet op een ander tijdstip of andere locatie gearresteerd zou kunnen worden. U verklaart tevens dat ze van de mensen van de wijk hebben gehoord dat L. van zijn moeder hield en beter luisterde naar zijn moeder. Een stelling die u geenszins weet te staven. Elders in het gehoor verklaart u dan weer dat u na de dramatische gebeurtenis in België, te horen kreeg van de overheid dat de mensen jullie niet langer mochten bezoeken, en u –aangezien u emotioneel was geworden door de gebeurtenis – kritiek begon te uiten op de overheid en dat dat de reden is dat de overheid zijn ogen op u richtte en niet op uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Dit vond echter plaats na uw beweerde eerste arrestatie en tijdens uw beweerde derde arrestatie – die zoals hierboven blijkt ongeloofwaardige werden bevonden - en **biedt dus geen verklaring waarom u en niet uw echtgenoot gearresteerd werd**.

Wat verder uw vrees bij terugkeer aantast is dat uw echtgenoot en kinderen in Djibouti wonen zonder dat hun leven in gevaar is, terwijl u bij een eventuele terugkeer verklaart te vrezen voor uw leven. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat ze wel gevaar lopen en dat vermoord zijn niet alleen fysieke mishandeling is waarna u verwijst naar de economische crisis en dat ze niet mogen werken. U gevraagd welk gevaar ze op dit moment dat lopen, verklaart u dat L. niet langer actief is op Facebook, dat ze continu worden gecontroleerd en binnen moeten blijven. U voegt toe dat ze ontslagen zijn en geen werk mogen hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 38), terwijl u elders tijdens het gehoor verklaart dat uw echtgenoot mee wordt genomen door de mensen van de geheime dienst en wordt ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). **Hierbij moet opgemerkt dat u deze verklaringen geenszins kan staven en ze bijgevolg bij louter beweringen blijven**. Het feit dat uw echtgenoot die tweemaal vrijwillig terugkeerde naar Djibouti zonder in België asiel aan te vragen en kinderen momenteel in Djibouti verblijven zonder dat zij een grondige vrees voor vervolging koesteren, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, ondermijnt uw vrees bij terugkeer. U gevraagd om welke reden u denkt bij terugkeer dan wel gearresteerd te worden, verklaart u volledig naast de kwestie dat u na de moord op uw dochter de overheid uit begon te schelden, en u dat nadien ook deed (zie gehoorverslag CGVS, p.38). Uw kritiek jegens de overheid is echter nooit een aanleiding geweest voor uw - ongeloofwaardige - arrestaties in het verleden, en slechts -volgens uw verklaringen - aanleiding geweest voor uw langere - ongeloofwaardige - aanhouding in vergelijking met uw neef, zoon en schoonzoon (zie gehoorverslag CGVS, p.36). U verklaart tevens niet politiek geëngageerd of actief te zijn, en dat nooit te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Tevens moet opgemerkt dat de gebeurtenissen die in België hebben plaatsgevonden en waarbij uw zoon L. ernstig werd verminkt niets te maken hebben met de Djiboutiaanse autoriteiten, maar dat het een afrekening betrof binnen de diaspora (zie administratief dossier).

Bovendien moet opgemerkt dat een van uw andere kinderen de president wel ondersteunt zoals blijkt uit zijn berichten op facebook en dus niet gans uw gezin zich tegen de overheid keert (zie administratief dossier). Ook werkte de echtgenoot van uw stiefdochter, A.A.B., voor het Tribunal du statut personnel (TSP) in Djibouti (zie gehoorverslag CGVS, p. 14-15 en administratief dossier). U verklaart dat hij ontslagen zou zijn geweest na zijn bezoek aan L. in België. Die functie bekleedde hij echter nog in september 2016, toen L. reeds politiek actief was, en toen vormde L. zijn politieke engagement bijgevolg geen probleem voor het behoud van zijn baan. Er is intussen sprake van een ontslag, en hoewel ergens corruptie genoemd wordt als reden, wordt dit niet gestaafd door objectieve bronnen (zie administratief dossier).

Dat u ten gevolge van uw verblijf in België, wel een vrees voor vervolging zou hebben, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou koesteren, kan u echter niet hard maken. U verklaart dat u hier de kans heeft gekregen om te praten en dat wanneer mensen u vragen stellen over het leven in Djibouti en wat u mee heeft gemaakt, u gewoon vlot praat (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). U gevraagd waarom u denkt bij terugkeer gearresteerd te worden, antwoordt u nu in België tegen de overheid te zijn en te zeggen dat de president niet goed is. U gevraagd tegen wie u dat zegt, verklaart u dat de meeste inwoners hier Issa zijn en het tegen hen te zeggen. U gevraagd wat de Djiboutiaanse overheid erom zou geven wat u hier zegt tegen andere Djiboutianen, verklaart u dat Djiboutianen meer van clans houden dan van religie en dat ze eerst in gesprek gaan met u en dan een telefoontje gaan plegen. U tenslotte gevraagd hoe u dat weet, verklaart u dat te weten want dat over datgene wat u in één kamer heeft gezegd in gans Djibouti wordt geroddeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u omwille van uw verblijf in België en uw beweerde, in privéomstandigheden geuite kritiek bij een terugkeer naar Djibouti gearresteerd zou worden.

U gevraagd of uw familie –wanneer u contact met hen heeft – nieuws heeft betreffende uw problemen, verklaart u enerzijds, dat ze niets mogen vertellen over de overheid omdat de telefoongesprekken worden afgeluisterd, en anderzijds dat uw dochter u vertelde dat uw zoon zijn salaris niet kreeg als soldaat van AMISOM in Mogadishu, en dat zowel uw dochter als uw echtgenoot te horen hadden gekregen dat u terug zou moeten keren naar Djibouti (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U vervolgens gevraagd waarom u denkt dat de telefoongesprekken worden afgeluisterd, verwijst u algemeen naar de onderdrukking en achtervolging van mensen die iets te maken hebben met de politiek en dat uw zoon zich ingelaten heeft met de politiek en bijgevolg problemen heeft gekregen, wat geenszins een verklaring biedt waarom u meent dat de telefoongesprekken worden afgeluisterd. U nogmaals gevraagd hoe u weet dat de telefoongesprekken afgeluisterd zouden worden, antwoordt u dat het daar zo werkt en dat uw zoon in België deelnam aan demonstraties en ze het afliuisterden nadat jullie gesprekken hadden met hem, wat nogmaals geen afdoende verklaring is. U diezelfde vraag nogmaals gesteld, verwijst u naar andere vrouwen die onder druk werden gezet door de overheid nadat ze gesprekken hadden gehad met hun kinderen die hier [in België] verbleven en dat die personen bij hun arrestatie wordt verteld dat ze afgeluisterd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U slaagt er echter niet in aan te tonen dat uw persoonlijke telefoongesprekken zouden worden afgeluisterd.

Met betrekking tot de gebeurtenissen van 21 december 2015 moet opgemerkt dat zij niets te maken hebben met het politieke engagement van uw zoon en de impact daarvan op uzelf. U behoort zelf niet tot de Younis Muse clan die de bijeenkomst op 21 december 2015 organiseerde. Nadat u te weten kwam dat K., de moeder van F., om het leven was gekomen, haastte u zich naar de plek van het gebeuren en werd u vervolgens willekeurig samen met veel andere mensen gearresteerd en gedurende drie dagen vastgehouden te Nagad. Hieruit blijkt **geenszins dat u persoonlijk gevisieerd werd, wat u zelf ook bevestigt** (zie gehoorverslag CGVS, p. 33-34). U benadrukt dat de mensen die er gevangen zaten tot verschillende clans toebehooren omdat sommige mensen gewoon een kijkje waren gaan nemen en anderen er dingen verkochten. Na drie dagen werden zij, waartegen geen bewijslast was, vrijgelaten nadat overleg had plaatsgevonden tussen de overheid en de leden van de Younis Muse clan. U tenslotte gevraagd of er bij uw vrijlating iets tegen u werd gezegd, antwoordt u neen en dat u er enkel naartoe bent gegaan maar niet tot die clan behoort (zie gehoorverslag CGVS, p.35). Hieruit blijkt dat u gewoon de verkeerde persoon was op de verkeerde plaats en dat u met betrekking tot de gebeurtenissen van 21 december 2015 **geen toekomstige vrees voor vervolging heeft, noch een risico op het lijden van ernstige schade loopt.**

Wat betreft de discriminatie die u zou hebben ondergaan ten gevolge van uw clantoebehoren moet opgemerkt dat op basis van uw verklaringen bij de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS **niet kan worden geconcludeerd dat uw leven in Djibouti omwille van uw toebehoren tot de Habarhawal subclan van de Isaaq en het toebehoren van uw echtgenoot en kinderen tot de Samaroon clan ondraaglijk was.**

Zo weerhield uw clantoebehoren en dat van uw echtgenoot uw echtgenoot er niet van verschillende jobs te bemachtigen onder meer als douane ambtenaar op de luchthaven. Hij werkte bovendien gedurende 8 jaar voor UNDP (zie gehoorverslag CGVS, p.15).

Uw echtgenoot zijn dochter F. was tevens werkzaam voor de Djiboutiaanse overheid (zie administratief dossier). Uw zoon L. heeft drie jaar op de universiteit gezeten. Ook moet opgemerkt dat u verklaart bij uw eerste arrestatie te zijn vrijgelaten door de tussenkomst van mensen van de Issa clan van uw wijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 32), wat toch wel opmerkelijk is daar u verklaart door diezelfde Issa meerderheid te worden onderdrukt. **Bij de DVZ verklaarde u vervolgens dat uw echtgenoot moest stoppen met zijn werk door de overheid omwille van zijn clantoebehoren (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS het verlies van de job van uw echtgenoot linkt aan het politieke engagement van uw zoon L.** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Overigens haalt u geen persoonlijke en concrete voorbeelden aan waaruit discriminatie jegens uw persoon vanwege uw clantoebehoren kan worden geconcludeerd.

Tenslotte kan mede omwille van bovenstaande argumenten geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel. U verklaart in een kleine hut te hebben gewoond en dat de hut soms weg werd gehaald. U zou hapjes en pannenkoeken hebben gemaakt en die hebben verkocht, alsook als schoonmaakster hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Dat dat echter niet geloofwaardig is, blijkt uit uw overige verklaringen. Uw echtgenoot was immers buiten met u nog met twee andere vrouwen gehuwd. Iemand die onvoldoende kapitaalkrachtig is om meerdere vrouwen te huwen en te onderhouden, zal ook die gelegenheid niet krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en p.11). U ging soms op vakantie naar Hargeisa, Somaliland (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw echtgenoot werkte o.a. als douanier en gedurende 8 jaar voor UNDP (zie gehoorverslag CGVS, p.15). De echtgenoot van uw stiefdochter was –in uw eigen bewoordingen – de baas van de rechters (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw zoon L. studeerde economie aan de universiteit (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Uw verklaringen aangaande uw reële situatie in uw land van herkomst zijn allesbehalve consistent en tonen aan dat u het Commissariaat om de tuin trachtte te leiden met betrekking tot uw situatie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart op naam van S.N.D., een kopie van een identiteitskaart op naam van S.N.D. en een origineel paspoort op naam van S.N.D. neer. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit dewelke door de Commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken. Ook de door u neergelegde originele huwelijksakte, de kopie van een identiteitskaart op naam van S.M.H. en een kopie van extrait d'acte de naissance op naam van L.M.H. hebben betrekking op uw familiale samenstelling die geenszins ter discussie staat. De neergelegde originele boarding kaart bevestigt louter de door u aangehaalde vlucht van Djibouti naar Addis Abeba, wederom iets dat niet in twijfel wordt getrokken. De brief opgesteld door dokter Viel vormt louter een bevestiging van feiten –de agressie jegens L.- en wijst op de noodzaak van de aanwezigheid van zijn familieleden, dat door zijn huwelijk minder prangend is. Tenslotte legt u uittreksels van de Facebookpagina van L. neer. Deze uittreksels hebben betrekking op het politieke engagement van L. wat door de Commissaris-generaal geloofwaardig werd bevonden en bijgevolg geen twistpunt betreft. Overigens legt u geen documenten neer die bovenstaande conclusies weten te wijzigen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 februari 2018 een schending aan van “artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 8 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); art. 48/4,48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1850; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Zij wijst op haar profiel, zijnde een bijna 60-jarige vrouw met diabetes en “een zwakke gezondheid”, die “vermoed en verward [is] door wat ze doorstaan heeft”, die uit een arme familie stamde, waar haar vader stief en zij werd opgevoed door haar moeder die geen school kon betalen.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus en de principes van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Waar verzoekster de tussenkomst van de ouderen van de wijk bij haar eerste arrestatie niet meer vermeldt tijdens het gehoor, benadrukt zij *“dat wanneer de vraag letterlijk werd gesteld verzoekster zich inderdaad de tussenkomst van de ouderen herinnerde”* en *“dat in de Djiboutiaanse cultuur de chef van de wijk en de ouderen twee termen zijn die door elkaar gebruikt worden aangezien deze dezelfde betekenis hebben”*.

Zij stelt *“dat verzoekster nooit letterlijk heeft bevestigd dat haar man ook werd opgepakt”* en dat *“het kan zijn dat zij deze woorden, uitgesproken door tegenpartij zelfs niet heeft gehoord”*. Waar wordt aangevoerd dat F. iets anders heeft beweerd ter gelegenheid van haar gehoor, merkt verzoekster op dat F. geen namen noemde maar dat zij vertelde *“dat “iedereen” gearresteerd werd”*.

Wat de vervolging betreft, benadrukt verzoekster dat *“de onderdrukking via ontslag en het niet betalen van het loon al eerder in het dossier van L. (o.a. p. 18 GV) alsook F. ter sprake kwam”*, net als het stopzetten van de elektriciteit, en dat deze elementen in deze zaak aldus *“evenmin gediscussieerd [dienen] te worden”*. Zij stelt dat haar arrestaties *“agressieve tussenkomsten”* waren die niet verliepen volgens de wet.

Wat de oorspronkelijke reden voor haar komst naar België was, merkt zij op dat L. niet gehuwd is. Zij meent tevens *“dat het beseffen, éénmaal in België aangekomen dat er een te groot gevaar aanwezig is in het vaderland en men niet kan terugkeren, geen obstakel is voor het verkrijgen van een bescherming in België”*.

Dat zij kon *“reizen zonder obstakels”* wijt zij aan het feit dat zij haar paspoort verlengde en geen nieuw diende te verkrijgen. Zij legt uit dat haar kinderen geen paspoort kregen, dat zij vier dagen op het visum heeft moeten wachten, dat de paspoorten *“eigenlijk 19 dagen werden weerhouden”* en dat *“de enige reden dat ze uiteindelijk mochten reizen is dat de autoriteiten de indruk wouden wekken dat zij niet verantwoordelijk waren voor het incident van L.”*.

Waar wordt aangehaald dat haar gezin nog in Djibouti verblijft, merkt zij op dat zij *“geen specifieke details”* heeft over *“hoe zij het daar hebben”* en dat *“haar zoon al vijf maanden zijn salaris niet krijgt”*.

Verzoekster bespreekt *“het principe van gezinseenheid”*, zij verwijst naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), naar het belang van het kind, rechtspraak van de Raad, *“de afgeleide vluchtelingenstatus”* en de *“instandhouding van het gezin”*. Zij stelt dat haar zoon voor haar zorgt, dat hij niet getrouwd is en geen eigen gezin of huwelijk ontwikkeld heeft in België.

Zij haalt het politiek engagement van haar zoon aan als vervolgingsgrond en herhaalt de problemen die zij hierdoor ondervonden zou hebben. Zij meent *“dat het hele gezin, waaronder L. én de verzoekster, als een sociale groep kan worden beschouwd”*. Verzoekster citeert uit internetartikelen en rapporten en besluit dat *“het klimaat voor de opposanten van de partij aan de macht in Djibouti nog steeds vijandelijk [blijft]”*.

Verzoekster wijst op *“het toebehoren tot een bepaalde clan”* als vervolgingsgrond. Zij stelt dat zij *“tot Isaq behoorde terwijl haar kinderen Samaroon zijn”*, dat zij *“tot de onderdrukte minderheid”* behoorde en *“dat zij en haar gezin sowieso door deze reden onderdrukt werden (p. 26 GV) en dit één van haar asielmotieven was”*. Zij legt uit *“dat het behoren tot een bepaalde clan een link heeft met de oppositie tegen het huidige regime”* gezien deze twee elementen in Djibouti *“vaak samen [gaan]”*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Zij meent minstens recht te hebben op de subsidiaire bescherming en verwijst dienaangaande naar artikel 3 van het EVRM en naar rechtspraak van het EHRM.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer, waarbij zij *“medisch attest van de man van verzoekster bedoeld voor de werkgever om zijn afwezigheid voor ziekte te rechtvaardigen”*, *“ontslagdocument ongeacht het medisch document dat de afwezigheid rechtvaardigde”* en *“ontslag van haar zoon Ay.M.H. ten gevolge waarschijnlijk van zijn oppositie aan het regime van Djibouti”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart in 1958 geboren te zijn in Djibouti en te behoren tot de Habarhawal-subclan van Isaaq. In haar verzoekschrift beschrijft verzoekster zich als een bijna 60-jarige vrouw met diabetes en *“een zwakke gezondheid”*, die *“vermoed en verward [is] door wat ze doorstaan heeft”*, die uit een arme familie stamde, waar haar vader stierf en zij werd opgevoed door haar moeder die geen school kon betalen. Zij haalt aan dat zij *“tot Isaaq behoorde terwijl haar kinderen Samaroon zijn”*, dat zij *“tot de onderdrukte minderheid”* behoorde en *“dat zij en haar gezin sowieso door deze reden onderdrukt werden (p. 26 GV) en dit één van haar asielmotieven was”*. Ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal benadrukte verzoekster dat zij woonde in een kleine hut en dat zij eten diende te verkopen en moest schoonmaken om rond te komen (gehoor, p. 7-8). Dergelijke verklaringen komen verzonnen voor in het licht van verzoeksters overige duidelijke verklaringen over haar familie. Zo blijkt dat haar echtgenoot onder andere als douanier en bij de UNDP werkte (gehoor, p. 15), dat verzoeker via zijn werk bij de UNDP over een medische verzekering beschikte die werd uitgebreid tot verzoekster (visumdossier, *“Attestation de couverture médicale”* van 20 november 2016), dat hij kennelijk wel kapitaalkrachtig genoeg is om meerdere vrouwen te huwen en te onderhouden (gehoor, p. 6, 11), dat hun zoon L. economie studeerde aan de universiteit (gehoor, p. 19), dat een andere zoon met de AMISOM-missie naar Somalië ging (gehoor, p. 9, 23), dat zij verschillende keren op vakantie ging naar Hargeisa, Somalië, waarvan een laatste keer van juni 2016 tot oktober 2016 (*“Ja dat was de vakantieperiode, we waren op vakantie.”*; gehoor, p. 7, 24) en dat de echtgenoot van haar stiefdochter *“de baas van de rechters”* was (gehoor, p. 14; *“président du Tribunal du statut personnel”* volgens *“COI Case DJI2017_006”* van 8 december 2017). Verzoekster leefde aldus overduidelijk niet in armoede, noch ging haar gezin gebukt onder een systematische en ingrijpende onderdrukking omwille van haar clan die fundamentele mensenrechten aantastte waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk is. Verzoekster tracht zich een verzonnen, kwetsbaar profiel aan te meten.

2.4.2. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor problemen omwille van de politieke activiteiten van haar zoon L. in Djibouti en in België. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.4.3. Vooreerst gaf verzoekster toe haar land niet te zijn ontvlucht omwille van de beweerde arrestaties die zij zou hebben meegemaakt, doch wel naar België te zijn gekomen om haar zoon L. te zien, die hier verminkt was (gehoor, p. 25). Zij stelde uitdrukkelijk dat zij pas na haar aankomst in België en nadat zij zag dat haar zoon haar nodig had, besloot te blijven (gehoor, p. 25). Een dergelijk handelen doet reeds afbreuk aan de door haar beweerde vervolging in Djibouti, minstens toont dit niet aan dat verzoekster haar land verliet uit noodzaak in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. Bovendien zijn verzoeksters verklaringen over de beweerde ondergane arrestaties tegenstrijdig. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat zij een eerste maal werd gearresteerd op 7 april 2015 en gedurende 48 uur werd vastgehouden, waarna zij werd vrijgelaten dankzij de tussenkomst van een oudere van haar wijk (vragenlijst DVZ, vraag 3.1). Op het Commissariaat-generaal verwees zij in het kader van deze eerste arrestatie aanvankelijk nog naar de tussenkomst van de chef van de wijk ("*chef quartier*"; zie gehoorverslag CGVS, p.27), maar later vertelde zij dat zij toen werd vrijgelaten nadat haar ondervragers de verklaringen naast elkaar hadden gelegd en tot de conclusie waren gekomen dat ze overeenstemden en nadat zij een document moest ondertekenen (gehoor, p. 30-31). Geconfronteerd met de vaststelling dat zij eerder de tussenkomst van een oudere van de wijk had vermeld, verbeterd verzoekster dit door te stellen dat deze tussenkomst plaats had toen L. mishandeld werd in België en zij voor een derde keer gearresteerd werd (gehoor, p. 31). Nogmaals geconfronteerd met haar eerdere afwijkende verklaringen, gaf verzoekster uiteindelijk aan dat bij haar eerste arrestatie inderdaad "*de mannen van de wijk*" waren tussengekomen (gehoor, p. 31), wat echter nog steeds niet overeenstemt met haar eerdere beweringen aangaande één persoon, met name de chef van de wijk ("*chef quartier*").

2.4.5. Overigens vermeldt verzoekster bij haar tweede arrestatie, na het incident op 21 december 2015, ook dat "*oudere mannen*" zijn tussengekomen teneinde de vrijlating van gevangenen te bekomen (gehoor, p. 26), terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak van "*de tussenkomst van de clans*" (vragenlijst DVZ, vraag 3.1). Hoe dan ook inzake deze tweede arrestatie - indien ze zou hebben plaatsgevonden -, gaf verzoekster nog zelf aan dat zij niet persoonlijk geïnterviewd werd (gehoor, p. 33-34), waardoor hieruit hoe dan ook geen toekomstige vrees voor vervolging kan blijken.

2.4.6. De stelling in het verzoekschrift "*dat wanneer de vraag letterlijk werd gesteld verzoekster zich inderdaad de tussenkomst van de ouderen herinnerde*" strookt aldus niet met het gehoorverslag, waar zij aanvankelijk nog antwoordde dat de chef tussenkam bij de derde arrestatie om dan, na een tweede confrontatie, alsnog te stellen dat "*mannen*" waren tussengekomen bij haar eerste arrestatie. Dat "*in de Djiboutiaanse cultuur de chef van de wijk en de ouderen twee termen zijn die door elkaar gebruikt worden aangezien deze dezelfde betekenis hebben*", zoals aangevoerd in het verzoekschrift, is een ongestaafde bewering die de verschillende incoherente verklaringen niet kan verzoenen.

2.4.7. Ook de vaststelling dat verzoekster, aangaande de derde arrestatie, enerzijds verklaarde dat zij, haar echtgenoot, haar zoon Ab., haar schoonzoon A.A.B. en haar neef Li.Ah. werden meegenomen (gehoor, p. 27), doch anderzijds stelde dat er die dag werd gevraagd naar de ouders van L. en er toen werd gezegd dat de vader niet aanwezig was en hij bij de andere vrouw was (gehoor, p. 35). De uitleg in het verzoekschrift "*dat verzoekster nooit letterlijk heeft bevestigd dat haar man ook werd opgepakt*" en dat "*het kan zijn dat zij deze woorden, uitgesproken door tegenpartij zelfs niet heeft gehoord*" strookt niet met het gehoorverslag, waaruit blijkt dat verzoekster zelf haar man noemde toen zij vertelde wie werd meegenomen door de politie en dat zij dit nadien nog eens bevestigde ("*De 6de dag van de 11de maand van 2016. We waren erg verdrietig, we waren aan het huilen. De burens, iedereen kwam naar ons toe met allerlei vragen wie heeft hem mishandeld. De politie kwam ter plaatse en ze hebben mij, mijn man, en mijn zonen [meegenomen].*"; gehoor, p. 27). Verder blijkt uit de verklaringen van stiefdochter F. dat zij aangaf dat "*iedereen die aanwezig was*", waaronder F. zelf, gearresteerd werd (gehoor F. van 12 september 2017, p. 14), terwijl verzoekster F. niet noemde (gehoor, p. 27).

2.4.8. Dergelijke wisselende en incoherente verklaringen wijzen erop dat verzoekster de arrestaties niet werkelijk heeft meegemaakt.

Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat zij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

2.4.9. Verzoekster verklaarde voorts dat zij in 2014 haar paspoort liet verlengen (gehoor, p. 22), dat zij van 17 juni 2016 tot oktober 2016 op vakantie ging naar Hargeisa, Somalië, omdat het in Djibouti te warm was (gehoor, p. 22, 24), dat zij bij het verlaten van Djibouti en bij de terugkeer naar Djibouti geen problemen heeft ondervonden met de Djiboutiaanse overheid en dat haar echtgenoot Djibouti tweemaal probleemloos kon verlaten om naar België te reizen, waar hij geen van beide keren een verzoek om internationale bescherming indiende (gehoor, p. 16-17). Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat haar echtgenoot slechts na zijn terugkomst van zijn tweede bezoek aan België, zijnde in mei 2017, beweerdelijk gearresteerd en ontslagen zou zijn van zijn job bij de internationale organisatie UNDP (gehoor, p. 16), en dat ook de echtgenoot van haar stiefdochter, A.A.B., pas na zijn bezoek aan België, ontslagen werd (gehoor, p. 14-15) en alleszins minstens tot september 2016 de functie van familierechter uitoefende, zoals ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier, dat ook melding maakt van het ontheven van zijn ambt omwille van corruptie ("*COI Case: DJI2017_006*" van 8 december 2016). Uit verzoeksters visumdossier blijkt overigens dat de echtgenoot van verzoekster op 20 november 2016 nog over een medische verzekering beschikte via zijn werk bij de UNDP en dat deze verzekering werd uitgebreid tot verzoekster ("*Attestation de couverture médicale*" van 20 november 2016).

2.4.10. Dat verzoekster van juni 2015 tot oktober 2016 op vakantie kon gaan naar Somalië, dat zij in 2014 haar paspoort nog heeft verlengd, dat haar echtgenoot tweemaal naar België kon reizen en dat haar echtgenoot en familielid A.A.B. jarenlang belangrijke functies konden uitoefenen, is geheel onverzoenbaar met verzoeksters verklaringen dat haar zoon L. reeds voor 2014 politiek actief was, dat hij hiervoor het land moest ontvluchten en dat verzoekster tweemaal, verzoeksters echtgenoot eenmaal en stiefdochter F. meermaals werden aangehouden omwille van het politiek activisme van L.. Dat verzoekster geen vrees dient te koesteren ten aanzien van Djibouti blijkt nog uit het feit dat haar echtgenoot en kinderen thans nog in Djibouti verblijven (gehoor, p. 38).

2.4.11. Uit het ter terechtzitting voorgelegd "*medisch attest van de man van verzoekster bedoeld voor de werkgever om zijn afwezigheid voor ziekte te rechtvaardigen*" kan niet worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot de nodige formaliteiten vervulde om zijn (medische) afwezigheid te staven, waardoor niet kan worden hard gemaakt dat het ontslag omwille van ongewettigde afwezigheid ("*ontslagdocument ongeacht het medisch document dat de afwezigheid rechtvaardigde*") onterecht zou zijn. Verzoekster brengt evenmin stukken bij waaruit effectief kan blijken dat het contract beëindigd is. Immers verzoeksters echtgenoot kan genieten van de sociale vergoedingen of bijstandsverzekering van de Verenigde Naties. Een ontslag omwille van ongewettigde afwezigheid is hoe dan ook geen vervolging. De Raad stelt vast dat verzoeksters echtgenoot nog steeds van de sociale bijstand (verzekering) van de Verenigde Naties kan genieten. Het ter terechtzitting aangehaalde "*ontslag van haar zoon Ay.M.H.*" is volgens verzoekster enkel "*waarschijnlijk*" ten gevolge van "*zijn oppositie aan het regime van Djibouti*". Verzoekster legt geen nadere gegevens neer en blijft bij een foto van een document. In dit stuk wordt verwezen naar een proces-verbaal van een disciplinair comité van 27 september 2017 en een rapport van "*CDC Riad*" van 27 september 2017, die niet worden neergelegd, alsook "*indiscipline et désertion volontaire prolonguée à compter du 27 Juillet 2017*". Uit de tekst kan blijken dat verzoeksters zoon eveneens omwille van vrijwillige onwettige afwezigheid wordt ontslagen. Hoe dan ook betreffen deze stukken slechts fotokopieën, waarvan de bewijswaarde beperkt is gezien fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. X, X; RvS 25 juni 2004, nr. X, X).

2.4.12. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde originele identiteitskaart op naam van S.N.B., een originele boarding kaart, kopie van een identiteitskaart op naam van S.N.B., kopie van een identiteitskaart op naam van S.M.H., kopie van "*extrait d'acte de naissance*" op naam van L.M.H., originele huwelijksakte, originele brief van Dr. Viel (van 15 november 2016), uittreksels van Facebookpagina's van L.M. en origineel paspoort (13RE85529) op naam van S.N.D., betreffen verzoeksters identiteit, familiesamenstelling, vlucht van Djibouti naar Addis Abeba, de geweldpleging op L. in België en de politieke berichten van L. op zijn Facebookprofiel. Deze elementen hebben geen betrekking op bovenstaande vaststellingen omtrent verzoeksters asielrelaas.

2.4.13. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.14. Waar het verzoekschrift wijst op het belang van het kind en aanvoert dat de bestreden beslissing niet geoordeeld heeft *“in het beste belang is van het kind, aangezien dit oordeel (bestreden beslissing) inhoudt dat het kind van zijn moeder zal worden gescheiden, terwijl hij het, internationaal gegarandeerd recht heeft om bij zijn ouders te blijven en door hen verzorgd te worden”*, merkt de Raad op dat verzoeksters zoon L. geboren werd in 1983 en thans een 35-jarige volwassen man is. Hoe dan ook kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.15. In het verzoekschrift wordt gewezen op *“het principe van gezinseenheid”*, artikel 8 van het EVRM, rechtspraak van de Raad, *“de afgeleide vluchtelingenstatus”* en de *“instandhouding van het gezin”* volgens artikel 23 van de herschikte Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming) (hierna KRh).

2.4.16. De Raad bevestigt dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2012/C 326/02) de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven vooropstelt. De Europese wetgever heeft, ook wat betreft derdelanders, hiertoe meerdere instrumenten voorzien. Verzoekster wijst ook terecht op de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de KRh.

2.4.17. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat de KRh *“geen procedureregels bevat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dus evenmin de procedurele waarborgen formuleert die aan de asielzoeker moeten worden toegekend. Het is in richtlijn 2005/85 dat de minimumnormen voor de procedures voor de behandeling van verzoeken zijn vastgesteld en de rechten van asielzoekers nader zijn bepaald, waarmee in het kader van de behandeling van de hoofdgedingen rekening dient te worden gehouden”* (zie punt 47 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van arrest van 2 december 2014 A (C- 148/13), B (C- 149/13), C (C- 150/13)/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland).

2.4.18. Het Hof benadrukt overweging 10 van de Richtlijn 2004/83/EG (overweging 16 van de KRh): *“Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest [...]. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid, het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden [...] ten volle te eerbiedigen.”*. Daarom is het vaststellen van de gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade nauw verwant met de taak van beoordeling van bewijs en geloofwaardigheid die primair geregeld wordt door artikel 4 van de KRh. Echter indien de voorwaarden vervat in artikel 4 van de KRh voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer stelt dat de *“in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden* [eigen onderlijning], *identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”* dan kan uit het geheel van de voorwaarden niet blijken dat het louter gegeven dat een familielid als vluchteling werd erkend met zich meebrengt dat de andere leden een automatisch afgeleide vluchtelingenstatus zullen genieten.

2.4.19. Uit het voorgaande kan evenmin worden afgeleid dat een verzoek(st)er om internationale bescherming die behoort tot het kerngezin van een persoon die als vluchteling werd erkend, louter omwille van dit gegeven, deze status moet worden toegekend. Immers nadat de in artikel 4, lid 2, KRh relevante elementen tot staving van zijn/haar verzoek om internationale bescherming worden bepaald, dient bij de juridische beoordeling van deze feiten (waaronder verzoeksters achtergrond en relevante familieleden), worden nagegaan of *“is voldaan aan de materiële voorwaarden van de artikelen 9 en 10 of 15 van richtlijn 2004/83 voor de toekenning van internationale bescherming”*. Het Hof benadrukt nog dat in *“dit verband moet worden opgemerkt dat deze beoordeling volgens artikel 4, lid 3, sub c, van richtlijn 2004/83 op individuele basis moet plaatsvinden”* (HVJ 2 december 2014 A (C- 148/13), B (C- 149/13), C (C- 150/13)/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland, punten 55-57).

2.4.20. Artikel 23(2) van de KRh bepaalt nog dat de lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

2.4.21. De bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging van familieleden van begunstigen van internationale bescherming werden in overeenstemming gebracht met de KRh. In de voorbereidende werken (Wet 1 juni 2016 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, Parl. St. Kamernr. 1730/001) wordt het volgende gesteld: *“Familieleden van een vreemdeling die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, hebben het recht om bij deze vreemdeling te verblijven. Dit recht vloeit voort uit de artikelen 23 en 24 van Richtlijn 2011/95/EU. Artikel 23, lid 1, van de richtlijn stelt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden. Artikel 23, lid 2, van de richtlijn stelt dat de lidstaten moeten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (artikel 24 betreft de afgifte van een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Verblijf op basis van gezinshereniging voor familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet, dient bijgevolg te worden beschouwd als een toelating tot verblijf in de zin van artikel 10 en niet als een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 10bis, ongeacht de aard van het verblijf van de gezinshereniger (verblijf van beperkte duur, verblijf van onbeperkte duur, vestiging...)”*.

2.4.22. *In casu* toont verzoekster haar (individuele) nood aan internationale bescherming niet aan. De verklaringen over haar profiel, de arrestaties en de vervolging door de Djiboutiaanse overheid zijn ongeloofwaardig. De vaststelling dat er in hoofde van haar zoon L. (omwille van diens politiek profiel) en stiefdochter F. (omwille van de vrees voor vrouwelijke genitale verminking van haar dochter) werd besloten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus gelet op een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Djibouti, doet niets af aan de appreciatie van de asielaanvraag van verzoekster, in wiens hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Djibouti. De bewering in het verzoekschrift dat *“de onderdrukking via ontslag en het niet betalen van het loon al eerder in het dossier van L. (o.a. p. 18 GV) alsook F. ter sprake kwam”*, net als het stopzetten van de elektriciteit, betekent dan ook geenszins dat deze elementen vaststaan, laat staan dat dit tot een *“afgeleide vluchtelingenstatus”* in hoofde van verzoekster zou leiden.

2.4.23. Verzoekster kan zich aldus niet steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar zoon of stiefdochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.4.24. Zij kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar zoon L. tot haar moet worden uitgebreid omdat haar zoon voor haar zorgt, hij niet getrouwd is en geen eigen gezin of huwelijk ontwikkeld heeft in België. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

2.4.25. Voorts verklaarde verzoekster, in het verzoekschrift als tijdens haar gehoor dat zij voor haar zoon diende te zorgen (*“Nadat ik hem had gezien en ik zag hoe hij was, wist ik dat ik hem en hij mij nodig had. Hij was mijn zoon en zag niets.”*; gehoor, p. 25) en dat hij niet gehuwd was (gehoor, p. 22), terwijl het Facebookprofiel van zoon L. melding maakt van *“sa femme bella”*, *“nouveaux mariés”* en *“the groom L.”* en trouwfoto's toont.

2.4.26. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad, in huidige procedure beperkt is tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.4.27. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Djibouti een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK